

1. Увод

Циљ ове расправе је расветли битну ствар око могућег референдума о приступању Европској унији (ЕУ) који би власт у Србији понудила народу. Са једне стране наведена могућа понуда најширем бирачком телу изгледа као потребан и разборит демократски потез, док са друге стране наведено може да изгледа као заблуда и замајавање народа да одлучује о тако важном питању о којем је 'елита' већ донела одлуку тако да могући референдум нема никакав значај нити истински смисао.

Почињемо речима о будућности ЕУ, настављајмо затвореношћу ЕУ за проширења бар до 2025, затим референдумима као друштвено-политичком технологијом у ЕУ, а на крају закључујемо о томе како би Србија требало да се постави у погледу свог бесконачног и безизгледног 'европског пута'.

2. Будућност ЕУ

На почетку, пођимо од две врло храбре и неизвесне претпоставке у погледу могуће будућности ЕУ. Прва је да ће ЕУ да опстане и постоји у будућности, а друга је да ће (ако опстане) да буде и даље привлачна за постојеће земље чланице да у њој остану. Наведено је битно јер Србија треба да зна у какву то међудржавну организацију улази, која је реална цена приступа и да ли наведени улог вреди неизвесних могућих користи у далекој будућности?

У погледу прве претпоставке сматрамо да ће ЕУ да опстане. Земље вероватно неће да је угасе као што је то био случај са рецимо Саветом за узајамну економску помоћ (1949-1991), али је велико питање у шта ће да се претвори ЕУ: да ли ће да доживи судбину Светог римског царства (962–1806) које је било крцато разним споразумима, али без стварног значаја или пропале Лиге народа (1919-1946).

Без обзира на разне изјаве политичара, ЕУ наставља да се пред очима света урушава већ једну деценију. Не само да нема обећаног економског напретка, али ни изгледа да ће ускоро да се појави, земље чланице ЕУ не могу већ једну деценију да се договоре ни око чега битног. А и ако се договоре (рецимо око фискалних расхода или око расподеле огромног таласа избеглица из муслиманског света) тада тај договор не поштују и занемарују. Шенгенски споразум је доведен у питање и долази до видног назадовања у европској интеграцији. Дакле, битан је и неизвештан будући садржај интеграције у ЕУ.

Друга храбра и неизвесна претпоставка је будући обим чланства и привлачност ЕУ. Демократски стабилна и економски развијена Британија напушта чланство ЕУ. Ово је озбиљан ударац за ЕУ јер се њено чланство круни. Британија напушта ЕУ јер жели да поврати слободу у одлучивању о сопственим корацима, а не да неизабране технократе у Бриселу одлучују уместо да то чине од народа изабрани представници у парламенту Британије. Када Британија напусти ЕУ 2019. и ако то напуштање буде повољно за Британију (или њене делове који буду ван ЕУ), питање је ко је следећи у реду за излаз из ЕУ? Да ли ће ЕУ у којој нема изгледа за опипљив економски напредак у дужем року да буде привлачна осталим чланицама да у њој остану? Дакле, битан је будући обим чланства у ЕУ.

Нема проширења ЕУ бар до 2025.

Политичари су у Србији или обмањивали или доводили народ у тешу заблуду о приступању наше отаџбине ЕУ. Зоран Живковић, је својевремено као Председник владе Србије предвиђао да ће Србија бити у ЕУ 2007. [1] Божидар Ђелић, вицепремијер, предвидео је да ће Србија постати пуноправна чланица ЕУ на Видовдан 2014.

[2]

И где се сада налази Србија? Сва та изневерена и олако дата 'обећања' испала су као плод или нестручности или обмањивања.

Без обзира на слаткоречивост домаћих и иностраних политичара који често гостују у Србији, њихове речи у погледу приступања Србије ЕУ имају малу или никакву обавезујућу снагу. Толико је излизано уверавање о 'европском путу' или 'европској перспективи' Србије да су наведене речи одавно постале трула даска. Инфлаторно коришћење тих фраза их је обезвредило јер не постоји јасан и тачан датум приступа Србије ЕУ као што је то био случај када су државе бившег Источног блока приступале ЕУ. Такав јасан датум неће бити пружен Србији из два јасна разлога. Прво, земље 'старе' ЕУ су се грдно покајале што су примиле у чланство земље бившег Источног блока. Ове 'нове' земље су постале потрошачи европских вредности и фондова, а не доприносиоци. Друго, Србија је врло проблематична држава. Само да споменемо њене границе које више од 20 држава ЕУ не признаје. [3] Србији неће бити дат тачан датум приступања ЕУ још врло дуги низ година.

После покретања Брежита (бега Британије из ЕУ) еврократе и политичари из осталих 27 земаља ЕУ настоје да тај тежак ударац ублаже празном причом о проширењу ЕУ у смислу да то упражњено место треба да се попуни новим чланицама. Има 27 земаља које (за сада) остају у чланству ЕУ и толико министара за иностране послове. Србија може да очекује током године скоро сваке две седмице посету неког министра из ЕУ који ће да понавља излизану причу о дивној европској перспективи Србије без опипљивих и јасних мерила и датума, па ту нема и неких обавеза за ЕУ. Главна је да се иста 'европска прича' понавља као шлагер на поквареном грамафону. То је што се тиче олакших изјава политичара. Олакших јер су уопштене и немају никакву обавезу.

<https://eur-lex.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/white-paper-on-the-future-of-eu>